

Siguem dignes

«Oblidem que tenim al nostre voltant un tresor en forma de paraules, que explica qui som i d'on venim, que no ens fa millors que ningú, però sí que ens fa únics»

Fa dues setmanes ens va deixar Isabel-Clara Simó, una de les escriptores més transcendents de la literatura catalana. Als Països Catalans, de totes les persones que s'han dedicat, i es dediquen, en aquest ofici de contar històries, ella n'ha sigut de les més prolífiques, en una quantitat de gèneres que fa feredat, i amb una intensitat argumental brillant. És una de les grans que, per la seva procedència geogràfica, s'ha convertit en autora cabdal i central d'aquest país que neix damunt l'Albera i mor a Guardamar.

En el dia del seu traspàs, alguns polítics, pocs, van dir-ne quatre coses. Al País Valencià, a Catalunya i també a les Illes. Jo no me les vaig creure gaire, sonaven a quota, a compromís d'agenda, a discurs preparat que serveix com a comodí per quan se te'n va algú popular. Vaig pensar en diversos condicionants. I si l'Isabel-Clara Simó hagués nascut a Barcelona? I si fos un home? I si hagués escrit en castellà? Hauria tingut la mateixa repercussió, la seva mort? O hi hauria hagut una escenificació més extensa de l'aflicció?

Quan el 2009 va morir Mario Benedetti, Uruguay va decretar dol nacional i va oferir a la família tots els honors per acomiadar l'escriptor, en un sentit homenatge que s'entenia com un agraïment a la seva tasca literària i humanista. D'acord que aquí no tenim cap Estat que respecti amb naturalitat la nostra llengua, ni cap institució que pugui celebrar sense estridències actes oficials de lloança als qui l'han treballat, però en un món on tot passa tan de pressa, també la memòria, Isabel-Clara Simó es mereix alguna cosa més que ser recordada en articles d'opinió.

Els Països Catalans, ben desmembrats i distanciats en la comesa de validar i defensar la seva obra cultural, aquesta vegada tampoc han estat a l'altura de les circumstàncies. Com passa sovint, oblidem que tenim al nostre voltant un tresor en forma de paraules, que explica qui som i d'on venim, que no ens fa millors que ningú, però sí que ens fa únics, i que és viu gràcies a militants de la llengua i la cultura com l'escriptora d'Alcoi. Ella va dedicar tota la seva vida a defensar la sinceritat d'aquesta llengua i l'agermanament d'aquesta terra. Siguem dignes amb Isabel-Clara Simó, perquè gràcies a ella tenim part de la dignitat que hem guanyat com a poble.